

Nove pustolovščine (sovjetskega) volka...

Beograjski FEST 86 je že za nami (od 7. do 17. februarja), pa tudi tradicionalni ljubljanski POST-FEST (Minifest v Komuni in Fest-parada v Unionu) sta za nami: kdor si je — lahko — ogledal vseh 14 filmov, je seveda dobil okus po filmskem medu 1985, torej — »prišel je na okus« lanske letošnje svetovne filmske proizvodnje. Kdor je npr. videl filme »Pot v Indijo« Davida Leana (lani je ob »Amadeusu« kandidiral za največje število oskarjev) ali »Polja smrti« Ronalda Joffeja in za dodatek morda še simpatične »Gremline«, ni videl vsega, je pa videl veliko.

Nas pa bolj zanima filmski spored v MOJCI: na spored prihajajo — zdaj, ko to berete, so žel — nove pustolovščine »nesrečnega« volka, ki dan na dan preganja (kot Mačka v Waltu Disneyu) ubogega Zajčka, a ga nikoli ne ujame. Sam se namreč vselej ujame v past. Treba je povedati, da je ruska šola animiranega filma v celoti zgledovala po svetovni tradiciji Walta Disneya, saj so tudi raziskave in ankete pokazale, da je risanka Walta Disneya od vseh najbolj priljubljena pri več kot stotilijonskem avditoriju mladega in najmlajšega sovjetskega občinstva. Seveda: od priljubljenosti do lastne proizvodnje je majhen korak in rezultati so pred nami. Januarja in februarja smo v MOJCI gledali serijo risanih filmov LE POČAKAJ, ZAJČEK TI!, zdaj je na sporedu drugi del iste serije pod naslovom NEPOPRAVLJIVI VOLK. Volk je seveda volk: navidez krvoloč, v resnici pa topoglav, pravi živalski bučman, ki z neponovljivo verno lovi spogledljivega Zajčka in ga seve nikoli ne ujame. Kot rečeno: nove zgodbe, nove pustolovščine in — nov smeh za najmlajše.

Nov smeh pa tudi za »malo starejše« ljubitelje filma: v kino SIŠKA prihajajo ŠTIRI PESTI PROTI RIU, italijanska komedija, ki nam predstavi Grega in Elliota. Oba sta namreč neverjetno podobna bratoma Antoniu in Bastianu iz Brazilije. Ta podobnost je seveda povod za mnoge zmešnjave in če dodamo, da sta v (filmski) igri ponovno naša dobra znanca BUD SPENCER in TERENCE HILL, smo o filmu povedali vse. Ameriški thriller ODKRIT OBRAZ (The Naked Face) Bryana Forbesa je film z zanimivo tematiko in slavnimi imeni: Roger Moore (James Bond), Rod Steiger, Elliot Gould in drugi. Vsekakor film, ki vznemirja!

Tone Bučan že več kot 50 let vleče harmoniko

Muzikantove poti

Znani ljudski harmonikar Tone Bučan iz Šentvida se nad dolgašom nikoli ne pritožuje. Pri 64 ima manj časa kot kdajkoli prej, krog njegovih znancev pa obsega resnično veličastno število ljudi. Njegova znanstvena so raztresena dobesedno po vsem svetu, saj segajo od domačih logov pa tja preko Velike luže in v Avstralijo. Ničkolikokrat je z nasmehom in harmoniko sprejemal na slovenskem letališkem oknu v svet skupine rojakov in jim tako polepšal že prvi korak v staro domovino. Skoraj ni prireditve, kjer bi ne bilo Toneta Bučana, najsijajši gre za ljubljansko kmečko ohcet, tekmovanja harmonikarjev ali pa zasebno slavo, ko kdo prekorači Abrahama, kot

Tone Bučan na enem svojih številnih nastopov.

temu pravimo. Toda kdaj se je lotil naše znamenite diatonične harmonike?

»Harmonika me spremlja od 12. leta naprej«, in v očeh je bilo Tonetu Bučanu pri tem brati, da mu tudi za sekundo ni bil nikoli žal: »Ljudje imajo radi ta zven. Kamor pridem, me najprej vprašajo, ali imam harmoniko s seboj? In nihče ni razočaran, saj takorekoč ne stori koraka brez harmonike, vedno je pripravljena v prtljajniku avtomobila...«

V pustnih dneh je Bučanova harmonika vriskala, pela in jokala, da je kaj. Na pustno soboto je v gostilni »Grad« pod Šmarno goro marsikdo zavrtel soprogo, deklo ali prijateljico pod takti Bučanove glasbe. Trdo udaril ob pod in si dal duška v norem večeru. Nemara melodije niso povsem natančne, da bi vsaka nota stala na svojem mestu, so pa prepoznavne, zaigrane z žarom in spretnostjo, ki si jo je Tone Bučan nabral v dolgih muzikantarskih letih. Napevi se kradoma spreminjajo, saj ljudski godec navadno doda nekaj svojega, odvzame tisto, kar mu ni všeč:

»Vse igram po posluhu in sem tudi na inštrumentu popoln samouk. »Frajtonarica«, pravim in trdim, je prav grajena za samouke. In takega zvoka ne da nobena reč na tem svetu od sebe.«

Ta samouk, muzikant, je hkrati tudi učitelj tistim, ki bi sami radi vlekli meh in se opajali z zvokom domače harmonike. Koliko je torej učencev, Tone Bučan?

»Hm, mislim da 34. In povem ti, tole harmoniko želijo vleči in igrati sila različni ljudje. Moj najstarejši učenec ima 70 let, najmlajši in vse kaže, da bo med njimi najspretnější, pa komaj 9. Med njimi je zdravnik, pa učenec, obrtnik...«

Toda kako na svoje učence prenaša znanje, saj mora že poklicni profesor glasbe imeti obilo potrpljenja, kaj šele samouk?

»Človek si z leti izdelal sistem, prstni red, ki je najprimernejši. Kdor hoče, ta zmore in z vajami ni nič nedosegljivega. Tako z nekim svojim sistemom po-

kušam prenašati svoje znanje na druge in za tiste, ki hoče igrati, ni nič lepšega od tega, da sede in sam uspešno raztegne meh.«

Želje po znanju segajo celo tako daleč, da Toneta Bučana vabijo naši izseljenci kar k sebi na dom. Lani jeseni je odšel v francosko mesto Roanne, kjer je poučeval rojaka v večini igranja, hkrati pa opravil nekaj nastopov in tudi tamkajšnjim francoskim prebivalcem podaril nekaj čara zvena frajtonarice. Kako so tuji to sprejeli?

»Prisrčno, saj jim je bilo to nekaj novega. Številni so pristopali in otipavali lepo harmoniko. Glasba, vidiš, glasba ne pozna meja. Letos me skoraj na dansko mejo vabi nemški industrialec. Zaljubljen se je v harmoniko. Tudi Avstrijci vabijo naše harmonikarje na srečanje.«

Lepo doživetje je bilo Tonetu Bučanu lanske tekmovalno srečanje harmonikarjev v Ljubljani pri Celju. Med 10.000 obiskovalci prireditve se je znašel tudi Matjaž Kmecl, predsednik Republiškega komiteja za kulturo, ki najbrže že dlje časa spoznava, da poleg umetne, visoke kulture obstaja in se razvija tudi ljudska, vsakdanja, ki je tudi naša. Tone Bučan je na tej prireditvi med 60 tekmovalci zasedel tretje mesto:

»Nemara bo vse tole naše glasbeno življenje tudi nekoč potekalo še mnogo bolj organizirano. Vilko Avsenik je z nekaj ljudskimi godci že posnel gramofonsko plošč godčevskih melodij, ki so jih prenašali iz roda v rod. Zdi se mi, da smo zanamcem tako vendarle že nekaj ohranili.«

S Tonetom Bučanom bi se človek o harmoniki, muziki lahko menil ure in ure. Nikoli konca in kraja besedovanjem o lepih doživetjih, ki plemenitijo človeka, mu bogatijo vsakdanji delovnik in svetilijo praznik. Navsezadnje, kaj bi človek brez muzike? Potrebna je kot kruh in sonce, le da se tega zavemo, ko je ni. Tone Bučan pa ima tega sonca in kruha in čustev toliko, da še drugim razdaja.

Bogomir Šefić

Foto:

Marjan Ciglič

Obvestilo

Obveščamo vse upokojujence krajevne skupnosti Zg. Šiška in Dr. Petra Držaja, da bodo v letu 1986 organizirani izleti za upokojujence in sicer:

23. aprila: Katarina; z mestnim avtobusom.

14. maja: Koper; z vlakom do železniške postaje — ogled Kopra in luke Koper.

28. maja: Beljak; z vlakom ali avtobusom.

11. junija: Kamnik — Kamniška Bistrica; z vlakom in avtobusom.

25. junija: Rimske toplice; z vlakom.

27. avgusta: Divača-Škocjanske jame; z vlakom.

10. septembra: Žirovnica-Blejski Vintgar; z vlakom in peš.

24. septembra: Nova in stara Gorica; z avtobusom.

8. oktober: Borovnica — Pekel z vlakom in peš — 4 km.

22. oktober: Izlet v neznano — z vlakom ali avtobusom.

Prijave z vplačilom bomo sprejemali vsak četrtek od 15. do 17. ure v prostorih KS Zg. Šiška, Vodnikova 141.

DRUŠTVO UPOKOJENCEV
Zg. Šiška in Dr. P. Držaja